

Sygn. akt: I C 479/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 grudnia 2018r.

sprawy z powództwa: **M. A. (2-im.) T.**

przeciwko: **A. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **A. (...)**

(...) z siedzibą w W. na rzecz powoda **M. A. (2-im.) T.** kwotę **4.924,37 zł** (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia cztery złote 37/100) wraz z odsetkami:

a) ustawowymi liczonymi od kwoty 4.174,37 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt cztery złote 37/100) od dnia 06.08.2015r. do dnia 31.12.2015r.,

b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.174,37 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt cztery złote 37/100) od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty,

c) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 750,00 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) od dnia 26.02.2016r. do dnia zapłaty;

I. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

II. zasądza od strony pozwanej **A. (...)**

(...) z siedzibą w W. na rzecz powoda **M. A. (2-im.) T.** kwotę **2.001,29 zł** (dwa tysiące jeden złotych 29/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda **M. A. (2-im.) T.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **133,74 zł** (sto trzydzieści trzy złote 74/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego;

IV. nakazuje pobrać od strony pozwanej **A. (...) z siedzibą w W.** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwotę **1.044,63 zł** (jeden tysiąc czterdzieści cztery złote 63/100) tytułem zwrotu stosunkowej części wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego;

V. umarza postępowanie przeciwko **L. (...)**

(...) z siedzibą w M. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25.01.2016 r. wniesionym w postępowaniu upominawczym **powód M. A. (2-im.) T.** prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą B. (...) mgr inż. M. T. z siedzibą w O. wystąpił przeciwko L. (...) – spółka prawa hiszpańskiego zarejestrowana w Rejestrze Handlowym w M. z siedzibą w M., działająca w Polsce przez oddział główny: L. (...) Spółka Akcyjna, Oddział w Polsce. Powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 5.554,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 27.950,42 zł od dnia 29.07.2015 roku do dnia 05.08.2015 r.,
- 5.535,39 zł od dnia 06.08.2015 r. do dnia 09.09.2015 r.,
- 4.804,80 zł od dnia 10.09.2015 r. do dnia zapłaty,
- 750 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu profesjonalny pełnomocnik powoda w osobie adwokata wskazał, że w dniu 26.04.2013 r. doszło do kolizji drogowej, spowodowanej przez kierującego pojazdem ubezpieczonym w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. W zdarzeniu tym został uszkodzony samochód ciężarowy marki (...) nr rej. (...) będący własnością E. (...)S.A., a leasingobiorcą i korzystającym był A. D..

Przed zgłoszeniem szkody do strony pozwanej, leasingobiorca A. D. zgłosił szkodę do G. (...) ze swojego ubezpieczenia AC i otrzymał w ramach tej szkody kwotę 1.758,41 zł.

Kolejno, A. D. zawarł umowę cesji wierzytelności ze szkody z dnia 26.04.2013 r., na mocy której przejął on wierzytelność za szkodę na pojeździe (...) z dnia 26.04.2013 r. od E. (...) Było to uzasadnione też faktem, że przed umową cesji A. D. spłacił wszystkie raty leasingowe, zakończył umowę leasingu i przerejestrował samochód na siebie.

W dniu 29.06.2015 r. A. D. zgłosił szkodę na pojeździe do strony pozwanej – nr szkody (...). Razem ze zgłoszeniem szkody A. D. przesłał stronie pozwanej dokumentację mającą wskazywać rozmiar szkody i dowód wypłaty kwoty 1.758,41zł od G. (...)

Strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w ratach, tj. decyzją z dnia 09.09.2015 r. przyznała kwotę bezsporną w wysokości 2.489,00 zł, pomniejszyła ją o wypłacone przez G. (...) 1.758,41 zł i ostatecznie wypłaciła 730,59 zł.

Kolejno pismem z dnia 17.09.2015 r. strona pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie za zniszczony pojazd w wysokości 24.904,03 zł netto, pomniejszyła tę kwotę o wypłacone przez G. (...) odszkodowanie w kwocie 1.758,41 zł, o wypłacone ww. decyzją 730,59 zł i ostatecznie wypłaciła kwotę 22.415,03 zł. Dodatkowo strona pozwana wypłaciła 216,00 zł odsetek za zwłokę w wypłacie od dnia 06.08.2015 r. do dnia 18.09.2015 roku.

Wszystkie kwoty były wypłacane w kwocie netto, gdyż pojazd stanowi środek trwały przedsiębiorstwa poszkodowanego, tj. (...) A. D., a poszkodowany jest podatnikiem podatku VAT.

W dniu 25.01.2016 r. A. D. przeniósł na powoda na podstawie przelewu powierniczego roszczenia odszkodowawcze związane z uszkodzeniem pojazdu marki (...), a pismem z dnia 25.01.2016 r. powód zawiadomił stronę pozwaną o dokonanej cesji.

Na zlecenie A. D. powód sporządził wycenę nr (...) dotyczącą przedmiotowego pojazdu, która to wycena wykazała niedopłatę w przedmiocie odszkodowania, tzn. koszty przywrócenia stanu pojazdu (...) do stanu sprzed szkody

wynoszą 29.708,83 zł netto zamiast 24.904,03 zł netto, jak uznała strona pozwana, a więc niedopłata wyniosła 4.804,80 zł netto. Natomiast za sporządzenie wyceny powód wystawił poszkodowanemu rachunek nr (...) na kwotę 750,00 zł, która to kwota została przez poszkodowanego zapłacona i zwrot tej kwoty stanowi również żądanie pozwu. Tym samym na wartość przedmiotu sporu składają się ww. niedopłata 4.804,80 zł netto plus koszt wyceny tj. 750,00 zł, razem 5.554,80 zł.

Powód wskazał też na utratę wartości pojazdu jako powypadkowego, lecz nie oszacował tej rzekomej utraty wartości.

A. D. naprawiał pojazd częściowo fakturowo, a częściowo jednak faktur nie posiada. W szczególności zakupił most tylny za kwotę 25.600 zł netto i zapłacił za naprawę mostu tylnego 2.200,20 zł netto. Natomiast strona pozwana kwestionuje oba te koszty wykazane fakturami, w ocenie powoda bezpodstawnie, twierdząc, że to są kwoty wyższe niż u autoryzowanych dystrybutorów. Jednak pełnomocnik podkreśla, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszego dystrybutora części na rynku. Nadto, poszkodowany naprawiał pojazd w warsztacie najbliższym jego miejsca zamieszkania, a na dzień szkody

w okolicy miejsca zamieszkania poszkodowanego nie było żadnego serwisu autoryzowanego marki (...) i w ogóle w Polsce nie było wtedy serwisów autoryzowanych marki (...),

a wyłącznie serwisy marki DAF. Natomiast obecnie są w Polsce serwisy autoryzowane marki (...), ale wyłącznie na północy Polski, a sam koszt holowania tam pojazdu to ok. 10.000 zł netto plus przejazd z powrotem do C., co zwiększyłoby bezpodstawnie rozmiar szkody. W pozostałym zakresie niewykazanych fakturami poszkodowany nie posiada rachunków ani faktur i dlatego domaga się, by biegły sądowy z zakresu mechaniki pojazdowej uwzględnił w opinii część kosztów z przedstawionych faktur, a część wyliczył kosztorysowo zgodnie z nowymi częściami oryginalnymi, a to zgodnie z przedłożoną wyceną.

Domagając się zwrotu kosztów opinii rzeczoznawcy pełnomocnik powoda wskazał,

że koszty te stanowią normalne następstwo zaistniałej szkody. Powód sporządził tę opinię na rzecz poszkodowanego, ponieważ poszkodowany nie był w stanie samodzielnie oszacować kwoty należnego odszkodowania za uszkodzenia pojazdu, a pomoc profesjonalisty stała się niezbędna wobec faktu zaniżenia kwoty odszkodowania przez stronę pozwaną.

Roszczenie odsetkowe pełnomocnik powoda uzasadniał tym, iż pełna kwota należnego odszkodowania za uszkodzony pojazd powinna zostać wypłacona najpóźniej

w 30 – tym dniu likwidacji szkody, ponieważ nie zaistniały żadne okoliczności uniemożliwiające wypłatę odszkodowania w terminie ustawowym. Skoro całkowity koszt naprawy pojazdu to 29.708,83 zł netto, wg powoda, a poszkodowany otrzymał 1.758,41 zł

z ubezpieczenia AC od G. (...), to pozostałą część, tj. kwotę 27.950,42 zł poszkodowany powinien być otrzymać najpóźniej w 30 - tym dniu likwidacji szkody. Pełnomocnik powoda liczy odsetki w następujący sposób:

- od kwoty 27.950,42 zł (29.708,83 zł minus 1.758,41 zł) od dnia 29.07.2015 roku do dnia 05.08.2015 r.,

- w dniu 09.09.2015 r. strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 730,59 zł,

a w dniu 17.09.2015 r. – kwotę 22.415,03 zł. Dodatkowo za okres od 06.08.2015 r. do dnia 18.09.2015 r. strona pozwana wypłaciła odsetki od kwoty 22.415,03 zł, a więc od dnia 06.08.2015 r. do dnia 09.09.2015 r. strona pozwana pozostawała w zwłoce w wypłacie pozostałej kwoty 5.535,39 zł,

- kolejno, od dnia 10.09.2015 r. (ze względu na wypłatę kwoty 730,59 zł) strona pozwana pozostaje w zwłoce w zapłacie kwoty 4.804,80 zł,

- ze względu na fakt, iż powód dopiero z pozwem wniósł roszczenie o zwrot kwoty 750,00 zł za opinię rzeczoznawcy, to domaga się odsetek od kwoty 750,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. – pozew – k. 3-6v.

W piśmie procesowym z dnia 29.03.2016 r. **pełnomocnik powoda** wskazał, że na dzień szkody producent (...) nie posiadał autoryzowanego serwisu w kraju. Nadto, zgodnie z zasadą pełnej restytucji szkody zawartą w art. 361 § 2

k.c. uszkodzony mógł wcale nie naprawiać pojazdu, a mimo to strona pozwana winna naprawić szkodę w pełni. Pełnomocnik powoda zwrócił też uwagę, że szkoda miała miejsce w 2013 r., a wówczas marka (...) nie miała autoryzacji w południowej Polsce, a wręcz wątpliwe jest czy w ogóle którykolwiek serwis w Polsce naprawiał pojazdy marki (...). Ta marka pojazdów są to holenderskie ciężarówki, które na moment pisania pozwu można było naprawić w A. (...) m.in. w E., K. czy B., tj. na północy kraju.

Poza tym pełnomocnik powoda podniósł, że w 2013 r. zgodnie z Monitorem Sądowym i Gospodarczym nr 94 z 2013 r., poz. 81830 spółka C. (...) zajmowała się m.in. sprzedażą hurtową i detaliczną części i akcesoriów do pojazdów samochodowych.

Z ostrożności pełnomocnik powoda wskazał też, że podczas oględzin rzeczoznawca ubezpieczyciela nie wskazał na zamontowanie żadnych zamienników w pojeździe uszkodzonego, więc przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody powinno nastąpić w drodze rozliczenia cen z faktur, a w pozostałej części kosztorysowo – przy uwzględnieniu wyłącznie cen części oryginalnych.

Pełnomocnik powoda podtrzymał również stanowisko w przedmiocie roszczenia odsetkowego. Skoro strona pozwana znała rozmiar szkody i ceny części to powinna w terminie ustawowych 30 dni sporządzić prawidłowy kosztorys i wypłacić uszkodzanemu pełne należne odszkodowanie. – pismo procesowe pełnomocnika powoda – k. 39 – 40.

W **odpowiedzi na pozew** wniesionej w dniu 04.03.2016 r. strona pozwana – **L. (...)S.A. z siedzibą w M.**, działająca na terytorium RP przez L. (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. – wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu profesjonalny pełnomocnik strony pozwanej przyznał, że szkoda w pojeździe marki (...) nr rej. (...) została wyrządzona przez pojazd ubezpieczony u strony pozwanej, a w przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym strona pozwana ustaliła, iż należne uszkodzanemu odszkodowanie wynosi 24.904,03 zł netto, które zostało wypłacone z pomniejszeniem o odszkodowanie otrzymane przez uszkodzonego z ubezpieczenia AC w G. (...) w wysokości 1.758,41 zł. Natomiast żądanie pozwu nie zasługuje, zdaniem strony pozwanej, na uwzględnienie.

W szczególności strona pozwana poddaje w wątpliwość twierdzenia uszkodzonego, i obecnie powoda, o tym w jaki sposób i za jaką kwotę naprawiono szkodę. Zdziwienie strony pozwanej budzi mieszane sformułowanie żądania pozwu, tj. częściowo opartego na rzekomo faktycznie poniesionych kosztach naprawy, a częściowo na rozliczeniu wyłącznie kosztorysowym. Naprawienie szkody musi być poparte ekonomicznym i obiektywnym uzasadnieniem dla zastosowania określonego rodzaju części, tj. oryginalnych bądź nieoryginalnych, jak również technologii i sposobów naprawy. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela OC za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone wg cen występujących na rynku lokalnym, a więc nie mogą to być koszty dowolne, zmaksymalizowane.

Spór sprowadza się głównie do kosztu części w postaci mostu tylnego i kosztów jego montażu. Uszkodzony twierdzi bowiem, że nabył ten most tylny od C. (...) za kwotę 25.600,00 zł netto i zapłacił za niego gotówką. Strona pozwana kwestionuje to twierdzenie, ponieważ z ustaleń strony pozwanej poczynionych w firmie (...) – tj. przedstawiciel marki (...) na Polskę - koszt nowego, oryginalnego mostu tylnego do uszkodzonego pojazdu to kwota 22.000,00 zł netto. Jednak w czasie rozmowy telefonicznej firma (...) nie zgodziła się na potwierdzenie ceny takiego mostu tylnego na piśmie, ale zadeklarowała, że stosowne informacje przedstawi na żądanie Sądu. Tym samym pełnomocnik strony pozwanej poddaje w wątpliwość nabycie (i jego przyczyny) mostu tylnego od C. (...), o bliżej nieznannej jakości, w

sytuacji, gdy mógł kupić oryginalny nowy most w autoryzowanej sieci naprawczej za kwotę o ponad 3.000,00 zł netto niższą.

Nadto, pełnomocnik strony pozwanej podniósł, że firma (...) sp. z o.o. nie prowadzi działalności w zakresie handlu częściami samochodowymi i właściwie nie posiada biura. Strona pozwana poczyniła w tym zakresie własne ustalenia przy pomocy zewnętrznej firmy detektywistycznej. Z ustaleń strony pozwanej wynikać ma, że ww. firma w zasadzie nie funkcjonuje na rynku, adresy przez nią podawane są fikcyjne, gdyż nikogo nie zastano pod tymi adresami, a telefony firmy nie są odbierane. Ponadto, przedstawicielowi strony pozwanej udało się skontaktować się z Prezesem Zarządu C. (...) M. K. (1), który potwierdził fakt sprzedaży mostu tylnego na rzecz poszkodowanego, ale nie potrafił wytłumaczyć skąd spółka (...) sp. z o.o. miała taki most, ani też czy była to część nowa czy używana. Pełnomocnik zauważa też, że poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej dopiero po blisko 2,5 roku od wypadku. Z uwagi na powyższe, strona pozwana ma istotne wątpliwości co do zaistnienia transakcji sprzedaży mostu od firmy (...) sp. z o.o. na rzecz A. D., jak również co do jakości tej części i jej wieku. Natomiast ceny mostu tylnego używanego wahają się w przedziale ok. 8-12 tys. zł. Obowiązkiem poszkodowanego jest z kolei podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody, a brak takiego działania nie może zwiększyć obowiązku odszkodowawczego podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody.

Strona pozwana sprzeciwia się również, aby poza kosztem zakupu mostu tylnego pozostałą część szkody ustalać na podstawie kosztorysowej, gdyż pojazd został naprawiony. W ocenie strony pozwanej naprawienie pojazdu wyłącza możliwość ustalania wysokości odszkodowania metodą kosztorysową.

Nadto, w ocenie strony pozwanej, przedłożony przez powoda kosztorys naprawy został sporządzony pod kątem maksymalnego wygórowania kwoty odszkodowania, a ujęte w nim koszty nie są ekonomicznie uzasadnione, tylko maksymalne. Poza tym kosztorys został sporządzony nie na zlecenie strony, ale przez samą stronę, co prowadzi do wniosku, iż dokument ten nie może być w pełni wiarygodny, bowiem został sporządzony przez powoda na kilka dni przed nabyciem roszczenia od poszkodowanego w celu dochodzenia tego roszczenia w procesie. Poza tym oświadczenie zawarte w dokumencie prywatnym nie jest objęte domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń.

Pełnomocnik strony pozwanej zakwestionował też koszt opinii prywatnej rzeczoznawcy M.A. T. co do zasady jak również co do wysokości. Wskazał, że w niniejszej sprawie zasadnicza część roszczenia została oparta nie na kosztorysie, ale na fakturze VAT za nabycie mostu tylnego. Poza tym powód najpierw wykonał prywatną opinię na zlecenie poszkodowanego, a później nabył od niego roszczenie o dochodzenie odszkodowania od strony pozwanej. Oznacza to, że powód na kilka dni przed nabyciem roszczenia sam ustalił koszt wykonanej opinii, gdyż wiedział, że za chwilę roszczenie o zwrot tego kosztu trafi do niego z powrotem i będzie mógł obciążyć tym kosztem stronę pozwaną. Nadto, koszt tej opinii jest niewspółmiernie wysoki w stosunku do rynkowych cen za opinie rzeczoznawców. Ponadto, strona pozwana podniosła, że powód nie wykazał, iż poszkodowany faktycznie zapłacił za wykonanie ww. wyceny. Strona pozwana sugeruje, że poszkodowany nie nabył roszczenia, bowiem za wycenę nie zapłacił, co wynikać ma wprost z treści faktury VAT. Z tego zaś wniosku strona pozwana wyciąga kolejny, tj. że poszkodowany nie mógł przenieść tego roszczenia na powoda w drodze przelewu.

Odnosząc się do roszczenia odsetkowego pełnomocnik strony pozwanej zwrócił uwagę na treść art. 363 § 2 k.c., zgodnie z którym wysokość odszkodowania powinna być ustalona wg cen z daty ustalenia odszkodowania, tj. na dzień wydania wyroku. Skoro odsetki mają charakter waloryzacyjny, to należą się wierzycielowi dopiero od dnia wyrokowania. – odpowiedź na pozew – k. 25-28v.

W piśmie procesowym z dnia 03.06.2016 r. pełnomocnik **strony pozwanej** wskazał, powołując się na wiadomość otrzymaną od autoryzowanego dealera części i podzespołów firmy (...), tj. W. (...)z siedzibą w M., że autoryzację odnośnie części

i podzespołów do pojazdów marki (...) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiada firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. W związku ze skierowanym do spółki (...)

sp. z o.o. z siedzibą w O. zapytaniem strona pozwana uzyskała informację, że cena mostu tylnego (mechanizm różnicowy kpl. (...) oś napędzana) będącego przedmiotem sporu w niniejszej sprawie wynosi 21.400,00 zł. Jednocześnie pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że spółka (...) jest największym w Polsce dostawcą usług i produktów dla branży transportowej, posiadający 30 punktów serwisowo – sprzedażowych w całym kraju, a spółka ta działa prężnie na rynku od niemal 15 lat. W ocenie strony pozwanej, przy wykazaniu niezbędnej staranności dostęp do oferty ww. podmiotu dla powoda nie powinien stanowić żadnego problemu. Nadto, firma (...) posiada m.in. punkt serwisowo – sprzedażowy

w C. – Punkt Partnerski ASO K. ul. (...) w C..

– pismo pełnomocnika strony pozwanej – k. 68 – 69.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2018 r. wydanym na rozprawie Sąd **zawiesił** z urzędu postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. – postanowienie – k. 179.

Dwoma pismami wniesionym dnia 16.07.2018 r. i dnia 03.08.2018 r. o analogicznej treści pełnomocnik L. (...) z siedzibą

w M. poinformował, że w dniu 01.10.2016 r. weszła w życie umowa, na mocy której strona pozwana L. (...) dokonała przeniesienia portfela ubezpieczeń na rzecz A. (...) z siedzibą w W., na który to podmiot przeszły wszelkie prawa i obowiązki związane z wykonaniem i obsługą umów ubezpieczenia zawartych pierwotnie z L. (...). Pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że zawarcie umowy o przeniesienie portfela ubezpieczeń samo w sobie nie stanowi sukcesji uniwersalnej w wymiarze procesowym, a w związku z tym strona pozwana zwraca się z pytaniem czy powód wyraża zgodę na wstąpienie do niniejszego procesu A. (...) z siedzibą w W.

w miejsce dotychczasowej strony pozwanej oraz na równoczesne zwolnienie dotychczasowej strony pozwanej L. (...) od udziału w sprawie. Nadto, pełnomocnik L. (...) S.A. jest również pełnomocnikiem A. (...) i w imieniu tego podmiotu wyraża zgodę na wstąpienie A. (...) do niniejszego procesu w miejsce dotychczasowej strony pozwanej – pisma pełnomocnika strony pozwanej – k. 189-189v. i k. 203–203v.

Nadto, w dniu 09.08.2018 r. **pełnomocnik** L. (...) S.A. wniósł **zażalenie** na ww. postanowienie o zawieszeniu postępowania zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia oraz zasądzenia od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik strony pozwanej wskazał w szczególności, że stroną postępowania od początku był zagraniczny zakład ubezpieczeń, a nie jego oddział. Tym samym likwidacja oddziału w Polsce nie przekłada się w żaden sposób na zdolność sądową i procesową strony pozwanej. – zażalenie – k. 211 – 212.

Pismem wniesionym dnia 16.08.2018 r. **pełnomocnik powoda** wyraził zgodę na wstąpienie do procesu A. (...) S.A. z siedzibą w W. w miejsce dotychczasowej strony pozwanej oraz na zwolnienie dotychczasowej strony pozwanej od udziału w sprawie. – pismo pełnomocnika powoda – k. 214.

Postanowieniem z dnia 03 września 2018 r. Sąd na podstawie art. 395 § 2 k.p.c., uwzględniając zażalenie strony pozwanej, uchylił w całości ww. postanowienie z dnia 10 lipca 2018 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania – postanowienie – k. 215.

Ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 20.09.2018 r. **pełnomocnik powoda** podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Natomiast odnośnie ww. zażalenia strony pozwanej pełnomocnik powoda zakwestionował wniosek o przyznanie kosztów, gdyż, jak twierdzi, powołując się na treść art. 98 § 1 k.p.c., na koszty zasługuje jedynie obrona konieczna i celowa, a pełnomocnicy stron ustalili w telefonicznej rozmowie, że pełnomocnik strony pozwanej wnosi zażalenie, a pełnomocnik powoda zadeklarował złożenie pisma przychyłającego się do wstąpienia A. (...), co uczynił niezwłocznie. Wobec tego obrona nie była ani konieczna ani celowa, a więc koszty postępowania zażaleniowego są nienależne stronie pozwanej. – pismo pełnomocnika powoda – k. 219.

W ostatnim piśmie procesowym z dnia 20.09.2018 r. **pełnomocnik** L. (...)S.A. z siedzibą w M. podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o oddalenie powództwa na koszt powoda. Podtrzymał też wniosek o zmianę podmiotową powództwa. – pismo pełnomocnika strony pozwanej – k. 222-222v.

Na rozprawie w dniu 08 listopada 2018 r. Sąd wydał postanowienie, w którym wezwał do udziału w sprawie w miejsce pozwanego L. (...) S.A. w M. – **A. (...)**

(...)S.A. w W. – protokół rozprawy z dnia 08.11.2018 r. – k. 224, płyta CD z e- protokołem – k. 233.

W **odpowiedzi na pozew** wniesionej dnia 29.11.2018 r. pełnomocnik **A. (...) w W.** wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Nadto, podtrzymał w całości argumentację, twierdzenia, wnioski i zarzuty zgłoszone przez poprzednią stronę pozwaną i nie domaga się powtórzenia przeprowadzonych dotychczas czynności. – odpowiedź na pozew –
k. 229 – 229v.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.04.2013 r. o godz. 13:49 w M. na autostradzie A4, 346 km, B. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nienależycie obserwował przedpole jazdy podczas zmiany pasa ruchu, nie dostosował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem i uderzył w tył jadącego na prawym pasie ruchu pojazdu ciężarowego do przewozu ładunków marki (...) nr rej. (...), rok produkcji 2000, kierowanego wówczas przez J. S., powodując nieumyślnie wypadek drogowy, w wyniku którego pasażer pojazdu marki S. (...), K. S. (1), doznał obrażeń ciała, które spowodowały naruszenie czynności narządu jego ciała na czas przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., a wynoszące ok. 12-14 tygodni. Za ten czyn stanowiący występki z art. 177 § 1 k.k. B. M. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mysłowicach Wydział II Karny sygn. akt II K 550/13 z dnia 04.09.2013 r. na karę czterech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby dwóch lat. Nadto, sąd karny orzekł wobec oskarżonego karę grzywny.

W powyższym zdarzeniu został uszkodzony ww. samochód marki (...) nr rej. (...), który był wówczas własnością E. (...) z siedzibą we W. Oddział C.. Natomiast leasingobiorcą był A. D., prowadzący działalność pod nazwą (...) D. A. z siedzibą w C..

dowód : - sprawdzenie karty zdarzenia drogowego SEWiK – KMP
w M. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33,

- ksero dowodu rejestracyjnego pojazdu marki (...) w aktach szkody – płyta CD – k. 33,

- upoważnienie od E. (...) dla A. D. z dnia 02.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33,

- kserokopia wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Mysłowicach Wydział II Karny sygn. akt II K 550/13 z dnia 04.09.2013 r. wraz ze wzmianką
o prawomocności - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W dacie zdarzenia odpowiedzialność cywilną sprawcy ubezpieczał zakład ubezpieczeń: L. (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Natomiast uszkodzony w ww. zdarzeniu pojazd marki (...) nr rej. (...) był ubezpieczony w ramach AC w G. (...) z siedzibą w W..

dowód : - fakty bezsporne.

Na skutek kolizji z 26.04.2013 r. w pojeździe marki (...) powstały następujące uszkodzenia:

- do wymiany: tylna tablica rejestracyjna, tylny zderzak (minus 50% upustu z uwagi na wcześniejsze uszkodzenia tego elementu), wspornik tylnej lewej lampy, tylna lewa lampa, tylny lewy błotnik ze wspornikiem, pochwa (obudowa) II osi napędowej, mechanizm różnicowy II osi napędowej, łożyska piasty lewego koła II osi napędowej, uszczelniacz (simering) piasty II osi napędowej;

- do naprawy: lewy siłownik stabilizatora II osi napędowej – 10 JC.

dowód : - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych, wyceny wartości oraz kosztu i jakości napraw pojazdów samochodowych mgr inż. K. S. (2) z dnia 01.02.2018 r. z załącznikami, zwłaszcza protokół szkody w pojeździe sporządzony przez pracownika TU G. (...) – k. 95 – 120,

- dokumentacja zdjęciowa uszkodzonego pojazdu – w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

A. D. – obecny właściciel pojazdu – mieszka w C.. Prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. A. z siedzibą w C.,

w zakresie budowy dróg, chodników, w której wykorzystywany jest m.in. ww. samochód.

dowód : - zeznania świadka A. D. (pokrzywdzonego) – protokół rozprawy z dnia 25.05.2016 r. – k. 65v.-66.

Uszkodzenia samochodu po kolizji z dnia 26.04.2013 r. naprawiał mechanik, którego A. D. wynajął. Natomiast most tylny był wymieniany w stacji diagnostycznej w P..

dowód : - zeznania A. D. – protokół rozprawy z dnia 25.05.2016r. – k. 65v.-66,

- faktura VAT nr (...) m.in. za wymianę mostu – k. 17.

Serwis dla tej marki samochodów był znacznie oddalony. A. D. szukał mostu tylnego w Internecie na Allegro. Oglądał taką część w T., ale most był używany

i w złym stanie. Dzwonił też do B. do ASO, ale cena była wysoka i sugerowano tam, żeby jednocześnie dokonać w tamtym serwisie wymiany. Pracownicy ASO nie byli chętni, żeby ten most tylko sprzedać. Wprawdzie jest podobieństwo pomiędzy pojazdami marki (...) i (...), jednak w serwisie (...) pod C. trudno było ten most załatwić, bowiem serwis nie miał numeracji pojazdu. W tym serwisie nie było w sprzedaży części do (...)u. Są takie części w (...)ie, że produkowane są one przez (...) i jest tam nawet znaczek tej firmy, ale w jakiś drobny sposób różnią się od tych montowanych

w (...)ach. (...) ma pojazdy na resorach, a (...) ma zawieszenie hydrauliczne i dlatego (...) w C. się tym nie zajmuje. W pojeździe A. D. tylne koła też były skrętne.

Ostatecznie A. D. kupił nowy most tylny od firmy (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w B.. Przedmiotem działalności firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w B. w 2013 r. była m.in. m.in. sprzedaż hurtowa i detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych.

Prezesem zarządu tej spółki był M. K. (1). Ta konkretna część sprzedana następnie A. D., była zakupiona u producenta holenderskiego, była własnością firmy (...) Sp. z o.o. i była w jej posiadaniu przed sprzedażą A. D.. Była to nowa część, oryginalna.

A. D. sam zajmował się sprowadzeniem tego mostu tylnego, który fizycznie był przywieziony z S.. A. D. zna firmę (...) Sp. z o.o., która zajmowała się podobną branżą drogową i miała podobne auta. Podjechał więc do firmy (...), obejrzał most, wszystkie wymiary pasowały i most generalnie pasował. A. D. odebrał ten most osobiście, sam zorganizował transport tej części.

Według wiedzy A. D. zakup mostu tylnego od firmy (...) Sp. z o.o. to była dla niego wówczas najkorzystniejsza oferta, biorąc pod uwagę koszt który by poniósł, gdyby miał przetransportować ten samochód do ASO do B. i zapłacić za wymianę tego mostu. A. D. nie znał również innych ofert poza ww. z B., T. i z firmy (...) Sp. z o.o.

dowód : - zeznania A. D. – protokół rozprawy z dnia 25.05.2016r. – k. 65v.-66,

- faktura VAT nr (...) za zakup mostu – k. 17v.,

- wyciąg z Monitora Sądowego i Gospodarczego z 16.05.2013 r. Nr (...), poz. 81830 – k. 41 – 42,

- zeznania świadka M. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 23.09.2016r. – k. 86 – 86v., płyta CD – k. 87.

Gdy kiedyś A. D. był w B. w sprawie hydrauliki, to bardziej mu się opłacało ją wyrzucić niż wymieniać. A. D. jest w dalszym ciągu właścicielem tego samochodu z tym, że w chwili obecnej nie ma on już zawieszenia hydraulicznego, tylko zawieszenie resorowe.

dowód : - zeznania A. D. – protokół rozprawy z dnia 25.05.2016r. – k. 65v.-66.

Na Nabywcę (...) D. A. z siedzibą w C. zostały wystawione cztery faktury VAT:

1)- nr (...) na kwotę 2.489,00 zł netto – olej, simering (...), wymiana mostu tył.

Wystawił S. (...) Spółka jawna K. P.;

2)- nr (...) z dnia 29.07.2013 r. – na kwotę 25.600,00 zł netto – za zakup mostu tylnego (...), sprzedawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.;

3)- nr (...) z dnia 04.06.2013 r.– 275,94 zł netto (zamocowanie lampy i chodnik w pastylki), Sprzedawca: S. (...)Sp. z o.o. Oddział C.;

4)- nr (...) z dnia 27.04.2013 r. – 67,30 zł netto, lampa i klosz z oprzyrządowaniem, żarówki; Sprzedawca: S. (...)Sp. z o.o. Oddział C..

RAZEM 28.432,24 zł.

dowód : - cztery faktury VAT – k 17 -18v.

W 2013 r. w południowej Polsce były cztery punkty podmiotu gospodarczego (...) mającej autoryzację na markę (...), gdzie można było zamówić i zakupić potrzebne części, w tym most tylny, tj.: S., R., R., K., ale nie ma możliwości określenia ich ceny w danym dniu 2013 r., ponieważ elementy te były dostarczane tylko na zamówienie.

dowód : - opinia biegłego sądowego K. S. (2) z dnia 01.02.2018 r. z załącznikami – k. 95 – 120.

Autoryzację odnośnie części i podzespołów do pojazdów marki G. na terytorium RP posiada firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. Według stanu na dzień 31.05.2016 r. ceny podzespołów tylnych osi kształtowały się następująco:

1. Pochwa I osi napędzanej tylnej – 17.800,00 zł,
2. Pochwa II osi napędzanej tylnej – 18.100,00 zł,
3. Pokrywa tylna II osi – 3.300,00 zł,
4. Półoś lewa – 7.850,00 zł,
5. Półoś prawa – 7.750,00 zł,

6. Mechanizm różnicowy kpl. (...) oś pierwsza napędzana – cena na zamówienie – podobny most koszt 33.750,00 zł,
7. Mechanizm różnicowy kpl. (...) oś napędzana – cena na zamówienie – podobny most koszt 21.400,00 zł przy zwrocie starego – zastaw/zabezpieczenie 11.000,00 zł.

dowód : - wydruk korespondencji mailowej z dnia 31.05.2016 r. – k. 70 – 73.

Powołany w przedmiotowej sprawie **biegły sądowy** z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych, wyceny wartości oraz kosztu i jakości napraw pojazdów samochodowych **mgr inż. K. S. (2)**

w opinii z dnia 01.02.2018 r. obliczył na podstawie kalkulacji, przy przyjęciu stawki za robocizną prac mechanicznych i blacharskich w 2013 r. na poziomie 75 zł/rbg w warsztatach nieautoryzowanych w siedzibie zamieszkania poszkodowanego, że całkowity koszt niezbędny do poniesienia w celu przywróceniu samochodu (...) do stanu jak sprzed zdarzenia

z 26.04.2013 r. wyniłyby netto: **49.412,19 zł**. Jednocześnie biegły wskazał na trudności

w określeniu czasu trwania wszystkich operacji naprawczych i cen części zamiennych do tego samochodu. Nadto, biegły przyjął z konieczności, że ceny części nie uległy zmianie od 2013 do 2017 r., z uwagi na brak możliwości ich ustalenia retrospektywnie.

Natomiast koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody liczony wg uzasadnionych kosztów z przedłożonych faktur, a w brakującym zakresie kosztorysowo przedstawia się następująco:

1. Faktura nr (...) - cała zasadna - **2.489,00 zł netto**,
2. Faktura nr (...) – cała zasadna - **25.600,00 zł netto**: „Uwzględniając cenę zakupionego podzespołu (netto 25.600,00 zł) oraz ceny części zapasowych koniecznych do wymiany (...netto 44.400,00 zł), zdaniem biegłego zakup kompletnego podzespołu był w pełni uzasadniony pod względem technicznym i ekonomicznym, i pozwalał na przywrócenie samochodu do stanu, jak sprzed szkody” – k. 107.
3. Z faktury nr (...) zasadny był tylko zakup wspornika na kwotę **29,10 zł**. Reszta (chodnik, wykładzina) bez związku z naprawą pojazdu,
4. Faktura nr (...) – cała zasadna tj. **67,30 zł netto**.

Tym samym spośród wydatków występujących w czterech ww. fakturach VAT zasadna była łączna kwota **28.185,40 ZŁ**

Oprócz ww. należności ujętych w fakturach, celem przywrócenia pojazdu do stanu jak sprzed szkody trzeba było dodatkowo przeprowadzić następujące operacje:

- wymiana tylnej tablicy rejestracyjnej – część + robocizna = 60,50 zł,
- wymiana tylnego zderzaka: po wprowadzeniu upustu kompensującego wcześniejsze uszkodzenia elementu wartość części netto 250,00 zł i robocizny 150 zł, tj. razem 400 zł,
- wymiana tylnego lewego błotnika z wspornikiem – część i robocizna razem 372,50 zł,
- wymiana tylnej lewej lampy z wspornikiem – sama robocizna – 60 zł.

Razem: 893,00 zł.

Suma zasadnych wydatków ujętych w fakturach i w brakującym zakresie oszacowana kosztorysowo wynosi: 28.185,40 zł + 893,00 zł = **29.078,40 zł**.

Nadto, biegły wskazał, że II oś napędowa zabudowana w procesie naprawy w przedmiotowym pojeździe musiała być podzespołem oryginalnym, gdyż na rynku nie występuje tego typu zamiennik.

W przypadku naprawy uszkodzeń w przedmiotowym samochodzie w sposób określony w kosztorysie biegłego, rynkowa wartość pojazdu nie uległaby zmianie.

dowód : - opinia biegłego sądowego K. S. (2) z dnia 01.02.2018 r. z załącznikami – k. 95 – 120,

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. S. (2) z dnia 25.04.2018 r. – k. 152-158,

- cztery faktury VAT poddawane kontroli przez biegłego K. S. (2) – k 17 -18v.

Brak jest w tej konkretnej sprawie potrzeby naliczania dodatkowo tzw. normaliów.

Bez względu na to gdzie był naprawiany pojazd (ASO czy nie), naprawa nie spowodowałaby rynkowego ubytku wartości pojazdu, a więc obniżenia wartości handlowej auta.

Prawidłowa naprawa przedmiotowego samochodu wymagała również wymiany:

- pokrywy obudowy II osi napędowej,

- mechanizmu różnicowego II osi napędowej.

dowód : - opinia uzupełniająca biegłego sądowego K. S. (2) z dnia 25.04.2018 r. – k. 152-158.

Szkoda w pojeździe (...) została zgłoszona do L. (...)SA przez pełnomocnika A. D. e-mailem z dnia **29.06.2015 roku**. W uzasadnieniu pisma ze zgłoszeniem szkody, pełnomocnik poszkodowanego poinformował ubezpieczyciela, że szkoda była pierwotnie likwidowana z AC poszkodowanego w G. (...), lecz G. (...) wypłaciło jedynie **1.758,41 zł**, co w związku z uszkodzeniem mostu w pojeździe stanowi ułamek wartości szkody. Jednak profesjonalny pełnomocnik poszkodowanego nie wskazał L. wysokościżądanego odszkodowania.

dowód : - dokumenty z akt szkody z płyty CD – k. 33, tj. e-mail z dnia 29.06.2015 r., polisa AC w G. (...), zgłoszenie szkody komunikacyjnej do G. (...) – pismo z dnia 06.05.2013 r., protokół szkody w pojeździe sporządzony przez G. (...) w dniu 09.05.2013r., decyzja G. (...) z dnia 28.06.2013 r. o przyznaniu odszkodowania.

W dacie zgłoszenia szkody samochód marki (...) był nadal własnością E. (...), ale pozostawał w użytkowaniu leasingobiorcy A. D., który został upoważniony przez leasingodawcę do podjęcia wszelkich czynności związanych z likwidacją szkody, m.in. do odbioru należnego odszkodowania od L. (...).

dowód: - upoważnienie od E. (...) dla A. D. z dnia 02.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W e-mailu z dnia 09.07.2015 r. pełnomocnik A. D. poinformował ubezpieczyciela, że A. D. jest w trakcie zawierania umowy cesji praw z umowy leasingu na swoją rzecz, ponieważ umowa leasingu została już zakończona. Poprosił też ubezpieczyciela o nieprzelewanie środków z odszkodowania na rzecz E. (...), a wyłącznie o poinformowanie poszkodowanego o możliwości wydania decyzji w sprawie. Pełnomocnik A. D. zobowiązał się przekazać ubezpieczycielowi ww. umowę cesji.

dowód: - e-mail pełnomocnika A. D. do L. z dnia 09.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W dniu 20.07.2015 r. ubezpieczyciel przesłał mailem do pełnomocnika poszkodowanego kalkulację kosztów naprawy nr (...) -109 z dnia 20.07.2015 r. na kwotę 12.369,45 zł netto, tj. 15.214,42 zł brutto.

dowód: - e-mail ubezpieczyciela do pełn. A. D. z dnia 20.07.2015 r. wraz z kalkulacją kosztów naprawy pojazdu z dnia 20.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W kolejnym mailu z dnia 23.07.2015 r. pełnomocnik A. D. przesłał ubezpieczycielowi częściowe faktury za naprawę pojazdu, tj. ww. faktury VAT: nr (...) na kwotę 2.489,00 zł netto oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 25.600,00 zł netto. Koszt pozostałych części i robocizny pełnomocnik poszkodowanego oszacował na ok. 4.000,00 zł.

dowód: - e-mail pełn. A. D. do L. z dnia 23.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W stanowisku z dnia 24.07.2015 r. ubezpieczyciel omówił wypłaty odszkodowania z uwagi na braki formalne w przekazanej dokumentacji i wskazał, że po otrzymaniu m.in. cesji praw do rozliczenia szkody z E. (...) L. (...)powróci do dalszego rozliczenia sprawy.

dowód: -stanowisko L. (...)z dnia 24.07.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

Dopiero w dniu 03.08.2015 r. została zawarta umowa cesji wierzytelności z polisy ubezpieczeniowej do umowy leasingu nr (...) pomiędzy E. (...) z siedzibą we W. (Cedentem) a (...) D. A. z siedzibą w C. (Cesjonariuszem). Umowa ta dotyczyła „ewentualnej” wierzytelności z tytułu odszkodowania wynikającego z zawartej przez sprawcę umowy ubezpieczenia OC z zakładem ubezpieczeń - § 1 ust. 2 oraz § 2.

Skan ww. umowy został przesłany ubezpieczycielowi mailem z dnia 03.08.2015 r., a pisemne zawiadomienie o cesji zostało doręczone w dniu 07.08.2015 r.

dowód: - umowa cesji wierzytelności z polisy ubezpieczeniowej do umowy leasingu nr (...) - w aktach szkody – płyta CD – k. 33,

- zawiadomienie z dnia 03.08.2015 r. o ww. cesji z prezentatą ubezpieczyciela z dnia 07.08.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33,

- e-mail pełn. A. D. z dnia 03.08.2015 r. – - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

Osoba działająca na rzecz ubezpieczyciela przeprowadziła postępowanie wyjaśniające dotyczące okoliczności i warunków nabycia przez A. D. mostu tylnego z firmy (...) sp. z o.o. Jednak miała trudności ze skontaktowaniem się z osobami decyzyjnymi

z firmy (...) Sp. z o.o. W B. w formalnej siedzibie spółki nikt od dłuższego czasu nie przebywał, nikt też nie odbierał telefonów. Po nawiązaniu kontaktu z M. K. (1) – prezesem zarządu tej spółki – przedstawiciel ubezpieczyciela przeprowadził z nim wywiad. Dowiedział się m.in., że rzeczywiście firma (...) sp. z o.o. sprzedała firmie ADBRUK A. D. rzeczony most tylny. Natomiast M. K. (1) oświadczył, że pewnie ma gdzieś dokument nabycia tego mostu, ale to jest stara sprawa i szukanie tego dokumentu zajęłoby mu zbyt wiele czasu.

dowód: - sprawozdanie z postępowania wyjaśniającego sporządzone dnia 26.08.2015 r. wraz z protokołem z wywiadu przeprowadzonego z M. K. (1)- w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

W dalszej korespondencji mailowej (z dnia 28.08.2015 r.) ubezpieczyciel usiłował wyjaśnić u pełnomocnika A. D. rozbieżności pomiędzy datą wystawienia faktury za naprawę, w tym wymianę mostu (31.05.2013 r.) oraz faktury za zakup mostu (29.07.2013 r.).

W aktach szkody brak jest wyjaśnień pełnomocnika A. D. na temat tych rozbieżności.

dowód: e-mail ubezpieczyciela do pełn. A. D. z dnia 28.08.2015 r. - w aktach szkody – płyta CD – k. 33.

Decyzją z dnia 09.09.2015 r., przesłaną e-mailem z dnia 11.09.2015 r., ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości **730,59 zł netto** plus **5,76 zł tj. odsetki ustawowe** liczone o dnia **06.08.2015 r. (14 dni od daty wpływu faktury)** do dnia 11.09.2015 r.

Powyższa kwota odszkodowania została obliczona jako różnica pomiędzy wysokością odszkodowania za naprawę pojazdu zgodnie z fakturą nr (...) w kwocie netto 2.489,00 zł i odszkodowania uzyskanego z G. (...) w ramach dobrowolnego ubezpieczenia, tj. 1.758,41 zł (2.489,00 zł - 1.758,41 zł = 730,59 zł).

Jednocześnie ubezpieczyciel poinformował, że nie sporządził kosztorysu ofertowego ze względu na udokumentowanie złożonego roszczenia fakturami.

Natomiast zasadność zwrotu kosztu części udokumentowanego fakturą nr (...) z dnia 29.07.2015 r. zostanie zweryfikowana niezwłocznie po uzyskaniu wyjaśnień dotyczących ww. faktury. Ubezpieczyciel prosi o wyjaśnienie, dlaczego faktura nr (...) za zakup mostu tylnego została wystawiona z 2-miesięcznym opóźnieniem w stosunku do faktury nr (...) dokumentującej jego wymianę.

dowód: decyzja ubezpieczyciela z dnia 09.09.2015 r. – w aktach szkody -płyta CD – k. 33,

- e-mail ubezpieczyciela do pełn. poszkodowanego z dnia 11.09.2015 r. - w aktach szkody -płyta CD – k. 33.

Poszkodowany ani jego pełnomocnik nie ustosunkowali się do próśby ubezpieczyciela i nie wyjaśnili ww. rozbieżności.

dowód: - pismo ubezpieczyciela z dnia 17.09.2015 r. do Dyrektora Departamentu Ochrony Klientów Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego - w aktach szkody -płyta CD – k. 33.

Pomimo braku wyjaśnień ze strony poszkodowanego, w dniu 17.09.2015 r. L. (...)SA Oddział w Polsce z siedzibą w W. podjął **decyzję o dopłacie odszkodowania**. Pełne odszkodowanie ubezpieczyciel wyliczył na kwotę: **24.904,03 zł netto**. Rozliczając szkodę od powyższej kwoty ubezpieczyciel odjął:

- odszkodowanie uzyskane z G. (...) z AC, tj. 1.758,41 zł,

- wypłaconą kwotę odszkodowania z decyzji z 09.09.2015 r. tj. 730,59 zł

(24.904,03 zł - 1.758,41 zł - 730,59 zł = 22.415,03 zł),

oraz dodał wartość odsetek ustawowych liczonych od dnia 06.08.2015 r. (14 dni od daty wpływu faktury nr (...)) do dnia 18.09.2015 r.) – tj. 216,00 zł (od kwoty 22.415,03 zł).

Tym samym do wypłaty pozostała kwota 22.631,03 zł (tj. 22.415,03 zł odszkodowania + 216,00 zł ww. obliczonych odsetek).

Ubezpieczyciel powołał się w uzasadnieniu decyzji na brak współpracy ze strony poszkodowanego w kwestii wyjaśnień rozbieżności w przedstawionych do sprawy fakturach. Ubezpieczyciel uwzględnił zweryfikowaną fakturę nr (...) oraz cenę nowego mostu uwzględnionego do wymiany według cen jedyne dystrybutora firmy (...)

w wysokości 22.000 zł netto. Nie uznał natomiast faktury nr (...) na kwotę 25.600,00 zł netto z uwagi na wyższą cenę w stosunku do ceny głównego autoryzowanego dystrybutora części na polski rynek. Natomiast pozostałe uszkodzenia pojazdu zostały uwzględnione

w kalkulacji naprawy sporządzonej w systemie Audatex nr (...) -109.

dowód : - decyzja ubezpieczyciela z 17.09.2015 r. – k. 9 -9v.

W dniu 16.01.2016 r. rzeczoznawca samochodowy mgr inż. M. A.T. sporządził na zlecenie A. D. wycenę nr (...) z dnia 16.01.2016 r. wraz

z oceną techniczną i kalkulacją naprawy samochodu ciężarowego marki (...) nr rej. (...), rok produkcji 2000, uszkodzonego w dniu 26.04.2013 r.

Wartość rynkową netto ww. samochodu rzeczoznawca wycenił na dzień 26.04.2013 r. na kwotę 80.500,00 zł, a koszt naprawy netto określony w kalkulacji wyniósł **29.708,83 zł** (stawka za rbg – 73,34 zł).

Zakres uszkodzeń przyjął M.A. T. na podstawie protokołu z dnia 09.05.2013 r. wykonanego przez rzeczoznawcę SSH na zlecenie TU G. (...) oraz na podstawie kosztorysów sporządzonych przez TU G. (...) i przez L. (...)SA.

Do wykonania kosztorysu naprawy rzeczoznawca M.A. T. użył systemu Audatex, ale z powodu braku w tym systemie danych producenta dedykowanych dla przedmiotowego samochodu, rzeczoznawca M.A. T. wykonał go, podobnie jak TU G. (...), jako tzw. porównawczy.

Ceny części i koszty robocizny rzeczoznawca ten przyjął, po wcześniejszej ich weryfikacji na dzień powstania szkody, tj. 26.04.2013 r. zgodnie z przedłożonymi przez poszkodowanego ww. czterema fakturami, które obrazować mają faktyczne poniesione koszty naprawy, tj. łącznie **28.432,24 zł** netto.

Rzeczoznawca M.A. T. wskazał również, że z jego informacji wynika, iż jedyny serwis (...) na chwilę wytworzenia tej opinii znajduje się na północy kraju – m.in.

w S., G. i O.. Natomiast holowanie pojazdu ciężarowego do powyższych stacji naprawczych wyniosłoby prawdopodobnie ok. 10,00 zł netto za 1 km, tj. łącznie ok. 10.000,00 zł netto.

dowód : - wycena M.A. T. nr (...) z dnia 16.01.2016 r. wraz z oceną techniczną i kalkulacją naprawy z dnia 21.01.2016 r. – k. 12 – 15.

W dniu 18.01.2016 r. rzeczoznawca M.A. T. prowadzący działalność pod nazwą Biuro (...) i (...) Samochodowych mgr inż. M. T. z siedzibą w O. wystawił rachunek nr (...) za przedmiotową opinię na nabywcę (...) D. A. na kwotę **750,00 zł** z terminem płatności 18.01.2016 r. z adnotacją, że zapłacono gotówką.

dowód : - rachunek nr (...) z dnia 18.01.2016 r. – k. 16.

Kolejno, w dniu 25.01.2016 r. w O. została zawarta umowa powierniczego przelewu należnego odszkodowania pomiędzy B. (...)

(...)mgr inż. M. A.T.(Cesjonariuszem) a (...) A. D. (Cedentem) zamieszkałym w C..

Przedmiotem tej umowy był przelew przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza składników należnego mu odszkodowania jako wierzytelności wynikającej z tytułu zdarzenia odszkodowawczego z dnia 26.04.2013 r., w którym uszkodzony został pojazd marki (...) nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 26.04.2013 r. zarejestrowaną u ubezpieczyciela L. (...)pod nr (...) - § 1 ust. 1 umowy.

Cesjonariusz przejął powyższą wierzytelność na zasadzie powiernictwa celem jej odzyskania od Ubezpieczyciela dla Cedenta - § 1 ust. 2 umowy.

dowód : - umowa powierniczego przelewu należnego odszkodowania k. 10.

Pismem z dnia 25.01.2016 r. M. A.T. zawiadomił ubezpieczyciela o ww. powierniczej cesji wierzytelności.

dowód : - zawiadomienie ubezpieczyciela o cesji wraz z potwierdzeniem nadania – k. 11.

W dniu 01.10.2016 r. weszła w życie umowa, na mocy której L. (...)S.A. dokonała przeniesienia portfela ubezpieczeń na rzecz A. (...) z siedzibą

w W., na który to podmiot przeszły wszelkie prawa i obowiązki związane z wykonaniem i obsługą umów ubezpieczenia zawartych pierwotnie z L. (...).

dowód : - fakty bezsporne.

Przedsiębiorca zagraniczny L. (...)z siedzibą w M. prowadził w Polsce działalność ubezpieczeniową w formie Oddziału Zagranicznego Przedsiębiorcy z siedzibą w W. (KRS (...)).

W dniu 05.01.2018 r. nastąpiło wykreślenie z Rejestru Przedsiębiorców KRS ww. Oddziału w Polsce, a w dniu 24.01.2018 r. wykreślenie z KRS się uprawomocniło.

dowód : - Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS (...) z dnia 11.09.2013 r. – k. 30 – 31,

- wydruk informacji o podmiocie wykreślonym z KRS ze strony internetowej ems.ms.gov.pl – k. 198.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia szkodowego z dnia 26.04.2013 r., odpowiedzialność sprawcy skazanego prawomocnym wyrokiem karnym, jak również odpowiedzialność cywilna strony pozwanej – L. (...) Spółka Akcyjna – ubezpieczającej w dacie zdarzenia odpowiedzialność cywilną sprawcy na podstawie umowy ubezpieczyciela OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, a także fakt i okoliczności przeniesienia portfela ubezpieczeń przez L. (...)S.A. na rzecz A. (...) z siedzibą w W., na który to podmiot przeszły wszelkie prawa i obowiązki związane z wykonaniem i obsługą umów ubezpieczenia zawartych pierwotnie z L. (...). Ostatecznie po wymianie stanowisk stron bezsporna stała się legitymacja procesowa bierna A. (...) (...) S.A. z siedzibą w W., która została dopuszczona przez Sąd do udziału w sprawie w miejsce dotychczasowej strony pozwanej. Również legitymacja procesowa czynna powoda jako cesjonariusza powierniczego pozostawała poza sporem (art. 509 k.c.), tak jak i przejście prawa własności samochodu z leasingodawcy (E. (...)) na leasingobiorcę ((...) A. D.). Strony pozostawały również zgodne co do tego, że należne od strony pozwanej odszkodowanie winno być wliczone w kwocie netto, jak również odszkodowanie to winno być pomniejszone o uzyskaną od ubezpieczyciela G. (...) w ramach umowy AC kwotę 1.758,41 zł.

Natomiast spór sprowadzał się do wysokości należnego odszkodowania, w tym sporny pozostawał też częściowo zakres uszkodzeń pojazdu, w szczególności w obrębie tzw. mostu tylnego. Kwestionowany był również przez stronę pozwaną koszt sporządzenia prywatnej opinii przez M.A. T. co do zasady i wysokości, jak również zakres roszczeń odsetkowych.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację z przebiegu postępowania likwidacyjnego zawartą na płycie CD – k. 33, zeznania świadków: M. K. (1) oraz A. D., faktury VAT zweryfikowane przez biegłego K. S. (2) oraz w oparciu o dwie rzetelne, logiczne i wyczerpujące opinie sporządzone przez tegoż biegłego.

Odpowiedzialność cywilną sprawcy szkody komunikacyjnej w niniejszej sprawie przewiduje art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, tj. na zasadzie winy określonej w art. 415 k.c., która to wina jest w niniejszej sprawie bezsporna, jak również została potwierdzona prawomocnym wyrokiem karnym skazującym (art. 11 k.p.c.).

Z kolei podstawę odpowiedzialności ubezpieczyciela stanowi art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio

od ubezpieczyciela (§ 4). Przepisy szczególne regulujące kwestię odpowiedzialności ubezpieczyciela OC posiadaczy pojazdów mechanicznych reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 473 tj. ze zm.) – dalej: „ustawa” lub „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”. W szczególności, zgodnie

z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Tym samym, zgodnie z treścią art. 361 zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Natomiast na podstawie art. 363 naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2).

Artykuł 192 pkt 3 k.p.c. stanowi, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. „Celem tej regulacji jest stabilizacja postępowania sądowego z chwilą doręczenia pozwu i ochrona strony przeciwnej przed ujemnymi skutkami zbycia rzeczy lub prawa dla toku zawisłego już toku postępowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 20 maja 2011 r., IV CSK 470/10). Sytuacja, w której zbywca rzeczy lub prawa, o którą toczy się spór, pozostaje w procesie zawisłym zanim doszło do zbycia, jest kwalifikowana jako tzw. podstawienie procesowe względne; jego istota sprowadza się do tego, że w postępowaniu zamiast adresata normy materialnoprawnej, której dotyczy proces, występuje w charakterze strony inny podmiot. W takim przypadku posiadanie legitymacji procesowej przez podmiot podstawiony nie wiąże się z jej utratą przez podmiot objęty działaniem przytoczonej

w roszczeniu procesowym normy prawa materialnego; zakończenie postępowania z udziałem zbywcy wywołuje taki skutek, że prawomocny wyrok ma - z mocy art. 366 KPC - powagę rzeczy osądzonej w stosunku do niego oraz w stosunku do nabywcy rzeczy lub prawa. Źródłem tej rozszerzonej prawomocności wyroku wydanego w takim układzie podmiotowym jest art. 788 KPC (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2008 r., II CSK 260/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2013 r., I CZ 184/12)” - Wyrok Sądu Najwyższego - z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CSK 285/13, Legalis Numer 1048627

i powołane tam orzecznictwo.

Wobec wstąpienia do sprawy po stronie pozwanej A. (...) z siedzibą w W. w miejsce dotychczasowej strony pozwanej, postępowanie wobec L. (...)S.A.

z siedzibą w M. należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. – pkt VI sentencji wyroku.

Systematyzując sytuację procesową stron w tym miejscu należy wskazać, że powód M. A. (2-im.) T. czerpie swoją legitymację procesową z umowy powierniczego przelewu należnego odszkodowania zawartej z właścicielem pojazdu – A. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. D. (k. 10). Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Należy zwrócić uwagę na specyficzny rodzaj przelewu wierzytelności pomiędzy A. D. a powodem, a mianowicie przelew powierniczy. Sąd rozpoznający

przedmiotową sprawę w pełni podziela stanowisko i wyjaśnienia zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., sygn. akt III CSK 349/10, (Legalis – nr 411289) oraz powołanym tam orzecznictwie, a mianowicie: „Podstawy ukształtowania czynności powierniczej dostarcza art. 353⁽¹⁾ KC, z uwzględnieniem ograniczeń w niej wskazanych oraz

w art. 58 KC. Cechami konstytutywnymi tego rodzaju czynności są: przeniesienie przez powierzającego na powiernika jakiegoś prawa (wierzytelności), w następstwie czego powiernik może korzystać z niego względem osób trzecich w zakresie wyznaczonym jego treścią (stosunek zewnętrzny) oraz zobowiązanie powiernika wobec powierzającego (stosunek wewnętrzny), że będzie z tego prawa korzystał w ograniczonym zakresie, wskazanym treścią umowy powierniczej, w szczególności, że prawo to (wierzytelność) powróci do powierzającego. Występują tu zatem dwa podstawowe stosunki prawne - zewnętrzny pomiędzy dłużnikiem wierzytelności a nabywcą (powiernikiem) - wewnętrzny (z reguły zlecenia) pomiędzy zbywcą wierzytelności a nabywcą. Tego rodzaju umowa uznawana jest za przelew wierzytelności (art. 509 KC) z osłabionymi skutkami prawnymi w stosunku do przelewu w pełni rozporządzającego, ponieważ związanie powiernika (nabywcy) stosunkiem wewnętrznym jest ściśle określone do czynności mających na celu odzyskanie wierzytelności od dłużnika i przekazanie jej powierzającemu (zbywcy). Na taki charakter powierniczego przelewu wierzytelności w celu jej ściągnięcia i dopuszczalność stosowania go w obrocie prawnym wskazuje zarówno doktryna, jak i orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego

z dnia 21.10.1999 r., I CKN 111/99, OSNC 2000/4/82 i z dnia 06.05.2004 r., II CK 252/03)”. Ponadto, cesjonariusz w umowie powierniczej (powód) działa w imieniu własnym, ale na rachunek cedenta tj. zleceniodawcy. „Umowa powierniczego przelewu wierzytelności ma charakter umowy ramowego zlecenia wykonywania czynności ściągania wierzytelności, jakie zostaną zbyte na rzecz przyjmującego zlecenie. Przelew zatem konkretnej wierzytelności następuje w celu wykonania zlecenia (causae). Natomiast celem i skutkiem przelewu wierzytelności (art. 509 KC) jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta - zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 KC przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela” (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - V Wydział Cywilny z dnia 4 marca 2015 r., V ACa 640/14, Legalis nr1203352). Wskazać również należy, że instytucja przelewu powierniczego nie pozostaje w sprzeczności

z regułami odpowiedzialności in solidum, wobec faktu, iż ostatecznym beneficjentem cedowanej przelewem powierniczym wierzytelności pozostaje i tak cedent, gdyż to na jego rzecz wierzyciel powierniczy, tj. powód w niniejszym procesie, egzekwuje należność od ubezpieczyciela.

Zakres uszkodzeń pojazdu oraz koszty niezbędne do jego przywrócenia do stanu sprzed szkody Sąd ustalił na podstawie dwóch opinii biegłego sądowego K. S. (2), a pomocniczo również w oparciu o dokumentację zdjęciową zawartą w aktach szkody na płycie CD (k. 33) oraz w protokole szkody w pojeździe sporządzonym przez ubezpieczyciela AC, tj. TU G. (...) (również w aktach szkody strony pozwanej). Opinie biegłego K. S. (2) zostały sporządzone w sposób logiczny, rzetelny i bardzo drobiazgowy, a nadto, w opinii uzupełniającej z dnia 25.04.2018 r. (k. 152-158) biegły podtrzymał pierwotną opinię i wyjaśnił wszystkie wątpliwości stron zawarte w pismach

(k. 139, k. 143-143v. i k. 175-176), a swoje wnioski potwierdził dokumentacją zdjęciową z akt szkody oraz protokołem szkody TU G. (...), również znajdującym się w aktach szkody pozwanego ubezpieczyciela. W szczególności biegły wyjaśnił, odpowiadając na wątpliwości stron, że brak jest w tej konkretnej sprawie potrzeby naliczania dodatkowo tzw. normaliów. Wskazał, że bez względu na to gdzie był naprawiany pojazd (ASO czy nie), naprawa nie spowodowałaby rynkowego ubytku wartości pojazdu, a więc obniżenia wartości handlowej auta. Nadto, wyjaśnił, że prawidłowa naprawa przedmiotowego samochodu wymagała również wymiany pokrywy obudowy II osi napędowej oraz mechanizmu różnicowego II osi napędowej. Ponadto, biegły w sposób dokładny i drobiazgowy przeanalizował przedłożone przez powoda faktury VAT pod kątem konieczności i celowości poniesienia przez właściciela pojazdu każdego z wymienionych tam kosztów zarówno w zakresie części zamiennych jak

i w zakresie robocizny. Natomiast w zakresie nieujętych w tych fakturach biegły sporządził wycenę brakujących części i operacji naprawczych. Z opinii biegłego wynika również wyraźnie, że zakupienie przez A. D. mostu tylnego jako

kompletnego podzespołu za kwotę 25.600,00 zł netto z firmy (...) sp. z o.o. było w pełni uzasadnione pod względem zarówno technicznym jak i ekonomicznym (k. 107). Kolejny wniosek płynący z opinii biegłego jest taki, że most tylny nabyty przez A. D. musiał być oryginalny, gdyż na rynku brak jest tego typu zamienników. Ponadto, A. D. wykazał swoimi zeznaniami, że dochował należytej staranności w poszukiwaniu części niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Wobec powyższego, na kwotę uzasadnionego odszkodowania składa się suma zasadnych wydatków ujętych w fakturach i w brakującym zakresie oszacowana przez biegłego kosztorysowo, tj.: 28.185,40 zł + 893,00 zł = 29.078,40zł. Od powyższej kwoty należy odjąć tę część należności, która została już uregulowana przez ubezpieczycieli, tj.: 1.758,41 zł z AC oraz kwoty odszkodowania przyznane przez L. (...) w decyzjach tj. 730,59 zł i dopłata 22.415,03 zł = **4.174,37 zł netto**. Taką kwotę Sąd zasądził więc od strony pozwanej A. (...) na rzecz powoda M.A. T. tytułem odszkodowania za uszkodzenia samochodu.

Nadto, na zasądzoną w punkcie I sentencji wyroku kwotę 4.924,37 zł składa się oprócz ww. odszkodowania za uszkodzenia samochodu również kwota **750,00 zł** tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii. Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04, (OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkl. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720, LEX nr 106617) wyjaśnił, że „ Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zasadnym było zwrócenie się przez A. D. do M.A. T. o sporządzenie takiej opinii, w szczególności z uwagi na niedopłatę odszkodowania przez stronę pozwaną, a po drugie, co zostało wielokrotnie wyżej podnoszone, samochód marki (...) jest pojazdem specjalistycznym, dość starym (2000 rocznik), a ustalenie cen poszczególnych części i wartości poszczególnych czynności naprawczych wymagało nawet od biegłego sporego nakładu pracy i poszukiwań. Nie można więc wymagać od A. D. dogłębnej wiedzy z zakresu wyceny kosztu naprawy. Tym samym pomoc profesjonalnego rzeczoznawcy była tu niezbędna. Powyższe argumenty uzasadniają też kwotę, na jaką rzeczoznawca M.A. T. wystawił rachunek nr (...), tj. 750,00 zł (k. 16), który to rachunek został opłacony – zob. adnotacja na rachunku,

że zapłacono gotówką. Nieuzasadnione są również zarzuty strony pozwanej odnośnie tego,

że opinię sporządził powód na krótko przed wytoczeniem powództwa. Zważyć bowiem należy na specyfikę umowy cesji powierniczej, która została wyżej szczegółowo wyjaśniona. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że ostatecznym beneficjentem zasądzonego

w wyroku odszkodowania, w tym ww. kwoty 750,00 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii będzie nie M.A. T., lecz A. D. jako cedent powierniczy, nie wnikając w sprawy wewnętrznych rozliczeń pomiędzy stronami umowy powierniczego przelewu wierzytelności.

Tym samym Sąd uwzględnił roszczenie powoda w łącznej wysokości **4.924,37 zł** w miejsce żądanych 5.554,80 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Roszczenie odsetkowe powoda należało uwzględnić jedynie częściowo. Zgodnie

z treścią art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jednakże (art. 14 ust. 2) w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Powód domagał się odsetek od odszkodowania z uwzględnieniem ww. podstawowego 30 – dniowego terminu likwidacji szkody, uwzględniając poszczególne wypłaty. Jednak w przedmiotowej sprawie sytuacja była bardziej skomplikowana. Szkada w pojeździe została zgłoszona do L. (...) SA w dniu 29.06.2015 r., a ubezpieczyciel sam uznał w obu decyzjach (z dnia 09.09.2015 r. i z dnia 17.09.2015 r.) pozostawanie przez siebie w opóźnieniu **od dnia 06.08.2015 r.**, tj. 14 dni od daty wpływu faktury nr (...), i od tej daty dobrowolnie wypłacał odsetki od uwzględnianych kwot. Takie określenie daty wymagalności pozostaje w zgodzie ze zgromadzonym materiałem

dowodowym oraz z treścią przytoczonego wyżej art. 14 ust. 2 ustawy. Orzekając w wyroku odsetki od zasądzonej brakującej kwoty odszkodowania za uszkodzenia w pojeździe (4.174,37 zł) od dnia 06.08.2015 r., Sąd wziął pod uwagę okoliczności wpływające na uzasadnione wydłużenie postępowania likwidacyjnego, tj. fakt, iż szkoda została zgłoszona ponad dwa lata po zdarzeniu, fakt iż uszkodzony samochód marki (...) jest pojazdem specjalistycznym, w dodatku starym (rocznik 2000), co powoduje trudności w ustaleniu zarówno cen części zamiennych jak i ich potencjalnych sprzedawców. Kolejno, okres ustalania wysokości należnego odszkodowania został wydłużony z uwagi na mieszane żądanie rozliczenia szkody, tj. częściowo na podstawie faktur, a w pozostałym zakresie na podstawie szacunków, kosztorysu. Mail z załączonymi dwiema fakturami został wysłany dopiero 23.07.2015 r. Nadto, w aktach szkody znajduje się dokumentacja z przeprowadzonego przez przedstawiciela ubezpieczyciela postępowania wyjaśniającego u źródła tj., w firmie (...) sp. z o.o. i wynikająca z tej dokumentacji trudność w zlokalizowaniu w ogóle osób decyzyjnych tej firmy. Nadto, należy zwrócić uwagę na stanowisko strony uprawnionej dotyczące wypłaty odszkodowania zawarte w korespondencji mailowej – tj. najpierw prośba, żeby nie przelewać odszkodowania na rzecz E. (...) (mail z 09.07.2015 r.), potem konieczność oczekiwania na umowę cesji wierzytelności z polisy ubezpieczeniowej do umowy leasingu, która ostatecznie została zawarta dopiero 03.08.2015 r., a pisemne zawiadomienie o cesji zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 07.08.2015 roku.

Ponadto, wskazać należy, że w dniu 01.01.2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1830). Zmieniła ona m.in. brzmienie art. 481 k.c. Natomiast stosownie do treści art. 56 tej ustawy do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Artykuł 481 § 2 k.c. w dotychczasowym brzmieniu przewidywał, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Po zmianie wprowadzonej powyższą ustawą powyższy paragraf stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I lit. a) oraz b) sentencji wyroku podzielił należności odsetkowe na okresy do 31.12.2015 r. (odsetki ustawowe) i od 01.01.2016 r. (odsetki ustawowe za opóźnienie).

Natomiast od przyznanej kwoty 750,00 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii Sąd naliczył odsetki od dnia 26.02.2016 r. do dnia zapłaty. Powyższe roszczenie zostało sformułowane dopiero w procesie. Stronie pozwanej został doręczony pozew

z załącznikami w dniu 19.02.2016 r., co należy traktować jako wezwanie do zapłaty

(art. 455 k.c.), a więc, uwzględniając konieczność zapoznania się z tym żądaniem, Sąd naliczył odsetki od dnia 26.02.2016 r., a w pozostałym zakresie żądanie odsetkowe oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. poprzez ich stosunkowe rozdzielenie. Powód wygrał sprawę w stosunku 88,65% do 11,35% (tj. zasądzone 4.924,37 zł z żądanych 5.554,80 zł). Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 2.695,00 zł (278 zł - opłata sądowa od pozwu, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata – na podstawie § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 w brzmieniu z daty wniesienia pozwu). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 3.417,00 zł (17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika na podstawie § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 w brzmieniu z daty wniesienia pozwu, 1.000,00 zł – zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego wykorzystana w całości). Natomiast Sąd nie uwzględnił żądanych kosztów postępowania zażaleniowego (k. 211v.) z uwagi na uchylenie postanowienia o zawieszeniu na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. Strona pozwana nie wносиła opłaty od zażalenia, natomiast brak jest podstawy prawnej obciążenia kosztami zastępstwa radcowskiego przeciwnika procesowego z uwagi na brak jego zawinięcia. Ponadto, do zawieszenia postępowania w ogóle by nie doszło, gdyby pełnomocnik strony pozwanej złożył uprzednio wyjaśnienia w przedmiocie likwidacji oddziału przedsiębiorcy zagranicznego

w Polsce oraz w przedmiocie przejścia portfela ubezpieczeń, zwłaszcza, że ten sam pełnomocnik reprezentował zarówno L. (...)jak i A. (...).

Tym samym łączne celowe i konieczne koszty poniesione przez obie strony wyniosły 6.112,00 zł (2.695,00 zł + 3.417,00 zł), z czego strona pozwana winna ponieść 88,65%, tj. 5.418,29 zł, a więc różnicę (5.418,29 zł – 3.417,00 zł = **2.001,29 zł**) Sąd zasądził w punkcie III sentencji wyroku od strony pozwanej (...) i (...)S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. A. (2-im.) T. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ponadto, Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Oleśnie poniósł tymczasowo w toku procesu koszty w łącznej kwocie 1.178,37 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego K. S. (2), ponad ww. kwotę zaliczki (1.000,00 zł) uiszczonej przez stronę pozwaną (wynagrodzenie za opinię główną - 1.851,95 zł, wynagrodzenie za opinię uzupełniającą - 326,42 zł, tj. łącznie 2.178,37 zł minus 1.000,00 zł zaliczki = 1.178,37 zł z budżetu Skarbu Państwa) – postanowienia referendarza – k. 124 i 161. Tym samym, mając na uwadze stosunkowy rozdział kosztów (art. 100 k.p.c.) oraz treść art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 300 tj. ze zm.) Sąd nakazał w punktach IV i V sentencji wyroku pobrać od stron procesu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie stosunkową część ww. kwoty, tj. od powoda M. T. kwotę **133,74 zł** (1.178,37 zł x 11,35%), a od strony pozwanej A. (...) kwotę **1.044,63 zł** (1.178,37 zł x 88,65%).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.